

[Arbejdsministeren]

og endelig vil arbejdet i det udvalg, jeg før omtalte, om en bedre fordeling af den eksisterende arbejdsmængde, det såkaldte Drachmannudvalg, som nu er kommet med efterlønsforslaget, fortsætte, først med spørgsmålet om overarbejde og derefter med andre, beslægtede spørgsmål, som tager sigte på en bedre fordeling af arbejdet, herunder spørgsmålet om arbejdstid, bedre ferieordninger osv.

Jeg vil til allersidst så kraftigt som muligt slå til lyd for, at vi får en bedre statistik på arbejdsmarkedsområdet og inden for arbejdsløhedsområdet. Det er utilfredsstillende, at det danske samfund ofrer mange milliarder kroner på bekæmpelse af ledigheden, samtidig med at vi har så dårligt et måleinstrument, som den nuværende arbejdsmarkedsstatistik er. Det er utilfredsstillende, at vi ikke har en moderne og tidssvarende statistik, så at vi kan se de sammenhænge, der findes i vores ledighedsproblem, og med sikkerhed kan sige, hvor mange der går ledige, og af hvilke grunde de går ledige. Derfor har jeg truffet beslutning om at få denne moderne statistik, denne tilfredsstillende statistik, op at stå i løbet af 1978 med overgang til anvendelse af elektronisk databehandling.

Men jeg vil i samme forbindelse gerne understrege, at vores ønske om en bedre statistik ikke skal ses som en tilslutning til den agitation og den hetz, der fra forskellig side rettes mod de arbejdsløse og deres økonomi. Det er fortsat regeringens klare målsætning at gøre, hvad der står i vores magt for at hjælpe de arbejdsløse i deres nuværende vanskelige situation.

Jørgen Jensen (DKP):

Må jeg først til ministerens bemærkning om, at der ikke var megen beskæftigelse i det, jeg sagde før, sige, at hvis det er en sådan debat, vi skal have her i dag, så var der heller ikke megen glæde at hente i ministerens redegørelse.

Vi fik at vide, at der ikke var nogen væsentlige ændringer at vente udefra, at hensynet til valutasituationen havde umuliggjort at gøre noget effektivt for de arbejdsløse, og at de initiativer, der var taget over for de unge, ikke havde givet noget resultat.

Jeg vil godt understrege, at den debat, som vi har rejst, først og fremmest er rejst for at

drøfte de lediges situation og samfundets behandling af de ledige. Det betyder ikke, at vi accepterer arbejdsløsheden, eller at vi har opgivet at få flertal for de forslag, vi har fremsat på andre tidspunkter, og som kunne sikre beskæftigelse til alle, forslag, som har været underbygget af krav fra arbejdspladser, fagforeninger og forbund, om en væsentlig og afgørende nedsættelse af arbejdstiden og om en ændring af den økonomiske situation herhjemme, så at forbruget øgedes, forslag, som regeringen har bekæmpet, hver eneste gang de har været lagt frem. Men det burde være hele folketingets opgave fremfor nogen, indtil der er sikret beskæftigelsestilbud til alle, at bekæmpe den menneskelige behandling, de langvarigt ledige er udsat for.

Ret talende for situationen er det, at da vi havde Christianiadebatten for ikke så længe siden herinde, var der radio på hele dagen for at fortælle det danske folk om, hvad det var, der skete i Christiania. Den samme opmærksomhed er der ikke i dag, hvor vi diskuterer, hvad mere end 200.000 mennesker er udsat for. Det fortæller noget om situationen og også om det ansvar, ministeren har for den behandling, man giver de mennesker.

Når vi retter kritikken imod regeringen og de lovforslag, den har fremsat, betyder det ikke, at vi har overset udtalelser og forslag fra f. eks. fremskridtspolitikere eller Arbejdsgiverforeningen, som ubevidst eller tiltænkt kun kan virke som et hadsk angreb på den enkelte ledige. Men det er nu en kendsgerning, at hvis regeringen ville, behøvede det ikke at være disse kræfter eller udtalelser eller problemstillinger, der havde præget linjen i arbejdsløshedslovgivningen, hvilket vi desværre har set i de seneste måneder har været tilfældet. Jeg skal bare kort nævne dem, vi lod falde for 26 ugers reglen her sidst på året, fordi man skulle have de borgerlige med i et forlig.

Jeg har allerede nævnt arbejdsløshedens omfang, som er 212.000 ifølge de sidste tal, og også, at den vil holde sig mange år endnu. Men jeg vil godt nævne, at forsøgene på at bortforklare den store ledighed ved at tale om, at vi trods krisen har flere i arbejde end nogen sinde, virker, selv om det ikke er hensigten, som et raffineret angreb på den ledige. Hvordan tror man egentlig det virker på en langtidsledig daglig at høre, at der er ledige stillinger, der ikke kan blive besat, at der